

[Hans Nielsen.]

Forholdet er da ogsaa dette, at Landbruget i Øjeblikket beskæftiger væsentlig store Dreng og unge Karle, som kan gøre god Nytte i Roemarkerne og paa anden Maade i Landbruget. Dem benytter man ogsaa, for man faar dem til lavere Løn end de helt voksne Karle.

Det ærede Medlem Hr. Koefoed kan sikkert finde Aarsagen til de mange arbejdsløse deri, at saa snart en saadan stor Dreng eller ung Karl er naaet til en vis Alder, forlanger han mere i Løn, og saa skyder Landbruget ham fra sig, og han vandrer ind til Købstaden og bliver indrulleret hellem de arbejdsløse. Jeg vil gøre den højtærede Socialminister opmærksom paa dette Forhold, saa han eventuelt kan søge Forhandling med Landboorganisatio-
nerne, om det ikke paa en eller anden Maade er muligt at faa dette Forhold reguleret, saaledes at en stor Del af de Arbejdere, unge Mænd og Kvinder, som nu udvandrer fra Landsbyerne og kommer ind til Købstæderne, hvor de paafører disse store Udgifter, kan blive i deres Erhverv. Den nuværende Ordning fører formentlig til en halvgod Arbejdskraft for Landmanden og i mange, mange Tilfælde til stor Ulykke for dem, der vandrer ind til Byerne.

Krag: Den højtærede Statsminister talte i Dag i Modsætning til, hvad Tilfældet har været ved mange tidligere Lejligheder, i en meget rolig og behersket Tone. Hensigten hermed var i første Række at bevise, at jeg havde karakteriseret Regeringen fejlagtigt, naar jeg havde sagt om den, at den var en Samling af trætte Mænd. Det var aldeles ikke Tilfældet; nej, Regeringen var i fuld Vigueur, og det kunde godt gøres derigennem, at man stadig beskæftigede sig med at sætte offentlige Arbejder i Gang og stadig stillede Forslag om Understøttelser o. s. v. Ja, det maa jeg sige, jeg har aldrig tvivlet om, at man, saa længe der overhovedet var en Rest af Kræfter tilbage, vilde handle paa disse Omraader. Men naar vi tænker paa de Proklamationer, der gik forud for Regeringens Tiltræden i 1929, og de mægtige Gebærder, med hvilke den højtærede Statsminister paa dette Tidspunkt søgte at bilde Befolkningen ind, at nu skulde nye Markeder aabnes, nu skulde nye Erhvervsgrøene tilvejebringes, nu skulde Rentabilitet skabes her og dér — saa, siger jeg, kan den Indsats, Regeringen i dette høje Ting i det sidste Aars Tid har gjort, i Sandhed skildres som en Ørkenvandring

og er et tydeligt Bevis for de trætte Mænd, som jeg kaldte Regeringen.

Den højtærede Statsminister siger, at vi er slet ikke et Samfund i Nedgang, og i denne Forbindelse nævner Ministeren Beskæftigelsen i 1934, som var usædvanlig stor. Men ikke des mindre har vi stadig væk den samme Arbejdsløshed, og det var det, jeg var inde paa, da jeg sagde, at dette dels skyldtes en beklagelig Mentalitetsændring hos mange, ikke mindst blandt de unge, og dels naturligvis, at Regeringen ikke har været at formaa til at træffe saadanne Foranstaltninger for Eksporterhvervene — og først og fremmest for Hovederhvervet, Landbruget —, at vi saa nøje og saa nær, som det vilde have været muligt gennem lovgivningsmæssige Foranstaltninger, kunde bidrage til at genskabe Rentabiliteten.

Thi det har jo aldrig været saaledes, at man ikke fra Regeringens Side over for alle disse Problemer har villet blive staaende ved halvgjort Gerning. Man har aldrig villet være med til at skabe saadanne Produktionsvilkaar, saadanne Driftsomkostninger, saadanne Prisforhold paa Hjemmemarkedet, som virkelig var Udtryk for, at man satte alvorligt ind for at naa det Maal, man maatte sætte sig, hvis man i det hele taget vilde bekæmpe de vanskelige Tilstande i vort Samfundsliv, først og fremmest Arbejdsløsheden. Det har aldrig været dette, man under Forhandlingerne med denne Regering kunde naa til. Jeg har i denne Forbindelse henvist til, hvorledes den svenske Regering har optraadt over for tilsvarende Problemer og derfor ogsaa har opnaaet et ganske andet og værdifuldere Resultat.

Den højtærede Statsminister nævnte, at Venstre havde været med til at gennemføre Lockout-Loven i Januar 1933, og det er jo rigtigt, det har vi været med til. Men derigennem var der aldeles ikke givet noget som helst Udtryk for, at vi var af den Opfattelse, at det af Hensyn til Produktionens Trivsel, af Hensyn til den mindskede Købekraft og de øgede Eksportvanskeligheder ikke var nødvendigt at bringe Produktionsomkostningerne ned. Men vi var paa det rene med, at en Arbejdskamp paa det paa-gældende Tidspunkt næppe vilde føre til synderlige Resultater, medens en Ordning som den, der dengang blev truffet med Hensyn til Kronen, jo reducerede Kronens Købekraft i Løbet af forholdsvis kort Tid med indtil en halv Snes Procent og derigennem bragte Reallønnen ned i tilsvarende Grad, samtidig med at det Antal Kroner, som Eksporterhvervene tog hjem for den Pro-